

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.261/2019/7. szám

A Szegedi Ítéltábla dr. Pap Gábor ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Sebők Imre Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Mészáros Zsófia) által képviselt I. r. és **(jogtanácsos neve)** kamarai jogtanácsos által képviselt II. r. alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása és egyéb iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2019. február 13. napján kelt 13.P.21.895/2017/55. számú közbenső ítélete ellen a II. r. alperes 56. sorszáma és az I. r. alperes 58. sorszáma alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

K Ö Z B E N S Ő Í T É L E T E T

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét **helybenhagyja** azzal a pontosítással, hogy a felperes és az I. r. alperes jogelődje között 2006. február 22. napján létrejött kölcsönszerződés érvénytelen az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó általános szerződési feltétel tisztességtelensége miatt.

Kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 12 700 (tizenkettőezer-hétszáz) Ft fellebbezési eljárási költséget.

Megállapítja, hogy az I. r. alperes 137 708 (egyszázharminchétezer-hétszáznyolc) Ft illeték visszatérítésére jogosult.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes és az I. r. alperes jogelődje, a **(K.) Zrt.** (továbbiakban: I. r. alperes) 2006. február 22. napján kölcsönszerződést kötöttek egymással a felperes által megvásárolni kívánt Ford Fiesta 1.3. Comfort típusú gépjármű vételárának finanszírozására. A szerződés 1. pontjában meghatározták a gépjármű vételárát (2 731 000 Ft) és egyéb adatait. A szerződés 2. pontja a kölcsön feltételeit rögzíti: a kölcsön összegét, devizanemét, az ügyleti kamat mértékét (7,35%), a deviza elfogadáskori árfolyamát, a referencia kamatlábat, a törlesztő részletek számát, összegét, a kölcsön lejáratát, a THM- mértékét, az alkalmazott eladási és vételi árfolyamot.

A felek a szerződés 5. pontjában vételi jogot alapítottak a hitelező javára a felperes fizetési kötelezettségeinek biztosítására.

A szerződés 6. 2 pontja rögzíti, hogy a szerződés elválaszthatatlan mellékletét képezi a kölcsönnyújtó „Üzletszabályzatának Általános Része”, valamint az „Általános Szerződési Feltételek Személygépjármű vásárlási Kölcsönhöz” (ÁSZF) elnevezést viselő rendelkezései, tartalmazza

továbbá a felperesnek azt a nyilatkozatát, hogy a szerződés aláírásával elismeri, miszerint ezeket az okiratokat számára hiánytalanul átadták, azokat megismerte és az abban foglaltakat tudomásul vette.

Az ÁSZF 8. pontja a kölcsön összege, valamint a kölcsönszerződéssel kapcsolatos díjak és költségek meghatározását tartalmazza. A 8.1. pont szerint a kölcsönnyújtó a kölcsönösszeget a gépjárműről kiállított számla pénznemében a számlán feltüntetett összegben folyósítja. Kimondja, az ügyfél tudomásul veszi, hogy abban az esetben, ha a kölcsön pénzneme és a szállítói számla pénzneme eltér egymástól, a kölcsönszerződés aláírásától a kölcsönösszeg folyósításának időpontjáig bekövetkező árfolyamváltozás következtében a kölcsönösszegnek a kölcsönszerződésben meghatározott pénznemben kifejezett értéke változhat. Tartalmazza továbbá képlet formájában ezt az értéket.

A 8.2. pont a törlesztő részlet kiszámítására vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz meghatározva egyebek mellett, a kiszámítás képletét, és hogy az egyes törlesztő részletek megállapítására mely időpontban esedékes árfolyam alapján kerül sor. Rögzíti továbbá, hogy az árfolyamváltozás kockázatát az ügyfél köteles viselni.

Az ÁSZF 9. pontja a törlesztő részlet összegének a referencia kamat megváltozása miatt módosítását szabályozza.

Az I. r. alperes a kölcsönszerződést 2013. június 20. napján felmondta, és bejelentette vételi jogának gyakorlását.

Az I. r. alperes a 2014. évi XL. törvény szerinti elszámolást elvégezte, annak eredményeként a tisztességtelenül felszámított összeget 1 975,93 CHF-ben (586 160 Ft-ban) állapította meg, az elszámolás felülvizsgálatnak minősül.

Az I. r. alperes a kölcsönszerződésből eredően a felperessel szemben fennálló követelést 2016. május 27-i érték nappal 992 421 Ft és járulékai erejéig a II. r. alperesre engedményezte.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. r. alperest 624 097 Ft megfizetésére, a II. r. alperest a gépjármű törzskönyvének kiadására. Kérte továbbá annak megállapítását, hogy érvénytelen a vételi jogot alapító és az „Adásvételi szerződés” elnevezésű szerződés. Keresetének jogalapjaként a kölcsönszerződés érvénytelenségét, és annak jogkövetkezményeként a szerződés hatályossá nyilvánítását jelölte meg. Előadta, a szerződéskötés napján az üzletszabályzat tartalmáról az I. r. alperes jogelődje nem tájékoztatta. Álláspontja szerint ebből következően az üzletszabályzat nem vált a szerződés részévé, annak rendelkezéseit alkalmazni nem lehet. Hivatkozott arra, a szerződés a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (továbbiakban: Hpt.) 213. § (1) b) pontja alapján semmis, mivel THM számítása során figyelembe vett, esetleges költségeket és azok összegét pontosan nem határozta meg, valamint nem tartalmaz rendelkezést, hogy a THM mikor és milyen feltételek mellett változtatható meg. Megítélése szerint a kölcsönszerződés nem tartalmazza megfelelően devizában a kölcsön összegét, továbbá a szerződést aláíró autókereskedés az I. r. alperes jogelődjének képviselőjeként nem volt jogosult eljárni. Kifejtette, nem kapott tájékoztatást az árfolyamkockázatról, így alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat bizonyos mértékben korlátozott, csak ebben a mértékben köteles annak viselésére. Utalt arra, külön kockázatfeltáró nyilatkozatot tartalmazó dokumentum aláírása nem történt meg, az eljáró üzletkötő kizárólag a deviza konstrukciók előnyeit hangsúlyozta.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkoztak arra, hogy a kereskedő ügyleti képviselőként jogosult volt aláírni a szerződést. Vitatták, hogy a felperes által megjelölt

bármely okból a szerződés érvénytelen. Hangsúlyozták, a felperes teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősülő kölcsönszerződésben ismerte el az üzletszabályzat megismerését, átvételét, ezért az a szerződés részévé vált, az abban foglaltak és a kölcsönszerződés konkrétan megjelölt pontjai megfelelő tájékoztatást nyújtanak a felperes részére az árfolyamkockázatról.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy az I. r. alperes 2006. január 1-től hatályos Általános Szerződési Feltételek - gépjármű vásárlási kölcsönhöz 8.2. pontjának azon rendelkezése, hogy „Az árfolyamváltozás kockázatát az ügyfél köteles viselni” érvénytelen. Határozatának részletesen kifejtett indokai szerint az Üzletszabályzat és az ÁSZF a szerződés részét képezik. Vizsgálta a szerződés alakiság megsértése, a Hpt. 213. § (1) bekezdés a), b) és e) pontja miatti érvénytelenségét, melyet nem találta megállapíthatónak. Alaposnak ítélte azonban a felperesnek az arra való hivatkozását, hogy a szerződéskötéskor nem kapott megfelelő tájékoztatást az árfolyamkockázatról. Megállapította, a szerződéskötéskor nem készült a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében írt kockázatfeltáró nyilatkozat, ez azonban önmagában nem eredményezi a szerződés semmisségét. Rámutatott, az egyedi szerződés és az ÁSZF rendelkezéseiből kizárólag az következik, hogy a bekövetkező árfolyamváltozást az ügyfél viseli, az alperes által megjelölt egyéb szerződési rendelkezések pedig nem értékelhetők az árfolyamkockázatról való tájékoztatásként. Utalt arra, az ÁSZF-ben rögzített képletek - az alkalmazandó tények leírásától függetlenül - egy átlagos fogyasztó számára nem nyújtanak kellő támpontot az ügylettel járó kockázat mérlegeléshez, míg a tanúk vallomásából nem merült fel olyan peradat, amely bizonyította volna, hogy az írásban rögzítetteken túl az árfolyamkockázatról való tájékoztatás teljes körűen megtörtént. Rámutatott, **(tanú 1. neve)** a konkrét szerződéskötésről nem tudott nyilatkozni, csak az általános gyakorláról, míg **(tanú 2. neve)** ügyfelekkel nem tárgyalt, **(tanú 3. neve)** szintén nem vett részt a kölcsönszerződések megkötésében. Mindezeket értékelve úgy ítélte meg, a szerződésben foglaltak nem elegendők ahhoz, hogy egy átlagos fogyasztó számára elegendő adattal rendelkezzen ahhoz, hogy teljes körűen értékelni tudja a devizában nyilvántartott kölcsönszerződés megkötésének következményeit.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

Az I. r. alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, mivel nem jelölte meg azon jogszabályhelyeket és nem vezette le azon jogi indokolást, amely alapján a kereset részbeni megalapozottságát és az ÁSZF 8.2. pontjában foglalt rendelkezés érvénytelenségét megállapította. Előadta, a felperes keresetmódosításában nem jelölt meg olyan általános szerződési feltételekbeli rendelkezést, amely tisztességtelenségének a megállapítását kérte, eredeti keresetében e körben pedig csak az ÁSZF 8.2. pontjában írtakra hivatkozott. Megítélése szerint azzal, hogy az elsőfokú bíróság az ÁSZF 8.2. pontjában foglaltakon túl egyéb szerződési feltételeket is vizsgált, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (továbbiakban: Pp.) 215. §-ában írt tilalmat megsértve túlterjeszkedett a kereseten. Változatlan álláspontja szerint a kölcsönszerződés, valamint az ÁSZF 5., 8.1., 8.2. és 9. pontjai érthető és világos tájékoztatást tartalmaznak arra vonatkozóan, hogy a jogügylet árfolyamkockázattal jár, amelynek eredményeként a felperes által fizetendő törlesztő részlet módosulhat. Hangsúlyozta, **(tanú 1. neve)** tanúvallomása alapján megállapítható, a felperes a szerződés megkötésekor szóban is kapott tájékoztatást az árfolyamkockázatot érintően. Utalt arra, a felperes fogyasztóként nem az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó módján járt el, ezért az a körülmény, hogy a deviza alapú szerződés lényeges fogalmi elemeivel nem volt tisztában, kizárólag csak a saját terhére róható. Mindezekre tekintettel

megítélése szerint nem állapítható meg az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződési feltételek tisztességtelensége miatt a szerződés érvénytelensége. Kiemelte, az ÁSZF 8.2. pontjában foglalt nyilatkozat nem tekinthető olyan szerződési feltételnek, amely érvénytelensége megállapításának a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: Ptk.) 209. § (1) bekezdése értelmében helye lenne. Utalt arra, az elsőfokú bíróság ítélete a korábban a perbelivel azonos szerződéssel és ÁSZF-el kapcsolatban meghozott más bíróságok ítéleteivel is ellentétes, amely az ítélkezési gyakorlat egységességének a hiányát okozza, így az ítélet jogszabálysértő.

A II. r. alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Kifogásolta, az elsőfokú bíróság mellőzte **(tanú 4. neve)** tanúkenti meghallgatását. Fenntartotta azt az álláspontját, miszerint az egyedi szerződésből és az ÁSZ-ből egyértelműen kitűnik, hogy az árfolyamkockázatot teljes mértékben a felperes viseli, a tájékoztatás ezzel kapcsolatban elegendő volt.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai szerint. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatás körében előadottakat.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a feltárt bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, abból a jogszabályi rendelkezésekkel összhangban álló következtetést vont le, közbenső ítéletét helytállóan indokolta, ezért az ítélet tábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra kíván rámutatni.

Alaptalan az I. r. alperesnek a Pp. 221. §-ában írt indokolási kötelezettség megsértésére való hivatkozása. Álláspontjával ellentétben ugyanis az elsőfokú bíróság indokát adta, mi alapján tekintette megállapíthatónak az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó általános szerződési feltétel tisztességtelenségét. Az, hogy az alperes az indokokat nem tartja kielégítőnek vagy meggyőzőnek, nem jelenti a Pp. 221. §-ának megsértését, a jogi indokolás helytállósága az ügy érdemére tartozó kérdés. Tény, az elsőfokú bíróság a **(tanú 4. neve)** tanúkenti meghallgatása mellőzésének okát nem adta, azonban az ítélet tábla - alkalmazva az 1/2014. (VI. 30.) PK vélemény 1. pontjában foglaltakat - szükségtelennek látta emiatt az ítélet hatályon kívül helyezését, a megalapozott döntéshez ugyanis valamennyi tény, adat rendelkezésre állt, a tanú meghallgatása pedig - a későbbiekben kifejtendőkre tekintettel - nem volt indokolt.

Nem helytálló az I. r. alperesnek a Pp. 215. §-ában meghatározott túlterjeszkedési tilalom megsértésére való hivatkozása sem. A felperes a keresetét a felülvizsgált elszámolást követően módosította, a szerződés részleges érvénytelenségével kapcsolatos kereseti kérelmét a továbbiakban már nem tartotta fenn. A szerződés egészének érvénytelenségét - többek között - arra alapította, nem kapott megfelelő tájékoztatást az árfolyamkockázattal kapcsolatban, mely következtében tisztességtelenek azok a szerződési feltételek, amelyekből az árfolyamkockázat viselése következik. A deviza alapú konstrukció és az ebből adódó fogyasztót terhelő árfolyamkockázat a perbeli kölcsönszerződésnek lényeges, a főszolgáltatással szemben teljesítendő ellenszolgáltatás mértékét alapvetően befolyásoló eleme, ezért az érintett szerződési kikötések érvénytelensége a szerződés egészének érvénytelenségét eredményezi. Ahhoz, hogy az elsőfokú bíróság állást tudjon foglalni tájékoztatás megfelelőségét illetően, vizsgálnia kellett a szerződésnek valamennyi árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezését, annak a felperes általi megjelölésétől függetlenül. E rendelkezések vizsgálata, valamint a lefolytatott bizonyítás eredményeként jutott arra a

következtetésre, hogy a felperes nem kapott megfelelő tájékoztatást, amelynek következtében a szerződés árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése számára nem volt világos és érthető, azaz tisztességtelennek minősül. Ennek következménye pedig a fentiekben írtak szerint a szerződés érvénytelensége. Itt utal az ítélet tábla arra, hogy az elsőfokú bíróság okfejtése az előzőekben írtakkal megegyező, ennek ellenére közbenső ítéletének rendelkező részében kizárólag az ÁSZF 8.2. pontja idézett rendelkezésének érvénytelenségét állapította meg, ezért az ítélet tábla az elsőfokú közbenső ítéletet a rendelkező részben foglaltak szerint pontosította.

A jogvita érdemét illetően egyetért az ítélet tábla az elsőfokú bíróságnak azzal álláspontjával, miszerint a felperes nem kapott megfelelő tájékoztatást az I. r. alperes jogelődjétől az ügylet árfolyamkockázatára vonatkozóan.

A perbeli kölcsönszerződés deviza alapú jogügylet, amelynek lényege, hogy a felek a hitelező és az adós kölcsönszerződésből fakadó pénztartozását egyaránt devizában határozzák meg (kírovó pénznem), és azt mindkét fél forintban köteles teljesíteni (lerovó pénznem). E szerződéstípusnál az adós viseli az árfolyamváltozás hatásait: a forint gyengülése az adós fizetési terhének növekedését, erősödése pedig csökkenését eredményezi (6/2013. PJE határozat 1. pont).

A deviza alapú kölcsönszerződésnek azok a rendelkezései, amelyek alapján az árfolyamkockázatot korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, a szolgáltatást és az ellenszolgáltatást meghatározó rendelkezések, amelyek tisztességtelensége a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) szerződéskötéskor hatályos 209/B. § (5) bekezdése értelmében akkor állapítható meg, ha azok szövegezése nem egyértelmű, és a felek számára nem érthető. A 2/2014. PJE határozat 1. pontja szerint - ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helytállóan hivatkozott - a deviza alapú fogyasztási kölcsönszerződés azon rendelkezésének tisztességtelensége, amely szerint az árfolyamkockázatot korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, csak akkor vizsgálható és állapítható meg, ha az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó számára annak tartalma a szerződéskötéskor - figyelemmel a szerződés szövegére, valamint a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatásra is - nem volt világos, nem volt érthető, tehát ha nem volt egyértelműen felismerhető az „átlagos fogyasztó” mércéjén keresztül megítélt konkrét fogyasztó számára, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül kizárólag őt terheli, és hogy az árfolyam reá nézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az árfolyamkockázat viselését érintő szerződési feltételek tisztességtelenségének vizsgálata során irányadónak kell tekinteni az EUB C-51/2017. számú ítéletében meghatározott szempontokat, ennek alapján helytállóan állapította meg a tájékoztatással szemben támasztandó követelményeket.

Egyetért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy sem az egyedi szerződés, sem a szerződés részét képező ÁSZF, sem pedig Üzletszabályzat nem tartalmaz az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatást. Az ÁSZF 8.2. pontjának utolsó mondata ugyan utal az árfolyamkockázat felperes általi viselésére, azonban nem egyértelmű és világos megfogalmazása annak, hogy az adós fizetési kötelezettsége a devizanem árfolyamának alakulásától függően változhat, az árfolyam reá nézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa, és az korlátozás nélkül a fogyasztót terheli. Helyesen állapította meg azt is, hogy a felperes tagadásával szemben a meghallgatott tanúk vallomása nem bizonyítja a tájékoztatás megtörténtét. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helytállóan utalt, **(tanú 2. neve)** és **(tanú 3. neve)** a perbeli kölcsönszerződés megkötésének körülményeiről nem tudtak nyilatkozni, míg **(tanú 1. neve)** az általános gyakorlatról tett vallomást, amely nem alkalmas a perbeli kölcsönszerződés megkötése során elhangzott tájékoztatás megtörténtének és

tartalmának alátámasztására, figyelemmel arra is, hogy a tanú azt adta elő, a felperesre nem emlékszik. Helytállóan mellőzte az elsőfokú bíróság a további tanúbizonyítás lefolytatását, az I. r. alperesnek ugyanis azt kellett bizonyítania, hogy a jogelődjének képviselőjében eljáró személy milyen tartalmú tájékoztatást adott a felperesnek az árfolyamkockázattal kapcsolatban, azonban a megjelölt tanú mint az autókereskedő akkori egyik ügyvezetője a perbeli kölcsönszerződés megkötése során nem járt el, az általános gyakorlatról szóló vallomása pedig, az előzőekben már írtak szerint nem lenne alkalmas bizonyíték a konkrét szerződést illetően adott tájékoztatás tartalmára.

Arra helytállóan hivatkozott az I. r. alperes, hogy a fogyasztót is terhelő együttműködési kötelezettségből eredően a jóhiszeműség és a tisztesség követelményeire is tekintettel a kölcsönbevevőtől is minimálisan elvárható, hogy a nagy összegű, hosszútávra szóló pénzügyi ügylet jellegéhez, a vállalt kötelezettség mértékéhez igazodóan tájékozódjon a szerződés megkötése előtt (BDT2013. 2889.), tanulmányozza át a szerződést, szükség esetén az egyes általa nem érthető rendelkezésekből tájékoztatást kérjen. Nem ért egyet ugyanakkor az ítéletábra az alpereseknek azzal az álláspontjával, hogy az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára a szerződés rendelkezései alapján felismerhető volt az ügylet árfolyamkockázata, annak a törlesztő részletekre gyakorolt hatása, továbbá, hogy az árfolyamkockázat teljes körűen a felperest terheli. Az ÁSZF 5. és 9. pontjai az I. r. alperes hivatkozásával ellentétben semmilyen rendelkezést nem tartalmaznak az árfolyamváltozással összefüggésben. Az ÁSZF 5. pontja a gépjármű vételárának kiegyenlítésére és a gépjármű átadására vonatkozó feltételeket rögzíti, míg a 9. pont a törlesztő részlet összegének referencia kamatlábtól függő változását szabályozza. Az árfolyamváltozással kapcsolatos rendelkezéseket az ÁSZF 8. pontja tartalmaz. Ennek 8.1. pontja szerint a folyósított kölcsön összege változhat az árfolyamváltozás miatt, a 8.2 pontja rögzíti a törlesztő részlet számítási módszerét tartalmazó matematikai képletet, a figyelembe veendő árfolyamot, és hogy az árfolyamkockázatot az ügyfél viseli. Önmagában azonban ezen rendelkezések gondos áttanulmányozása esetén sem lehetett nyilvánvaló az „átlagos fogyasztó” számára, hogy az árfolyam változása esetén a törlesztő részlet összege változik, a forint gyengülése esetén fizetési kötelezettségei felső határ nélkül emelkedhetnek.

Mindezeket értékelve a szerződés szövegéből az „átlagos fogyasztó” mércéjén keresztül megítélt konkrét fogyasztó számára nem volt egyértelműen felismerhető, hogy az ügylet árfolyamkockázata pontosan mit jelent, mint ahogyan az sem lehetett nyilvánvaló a számára, hogy az árfolyam ránézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa. Mindennek következtében a szerződésnek azok az általános szerződési feltételei, amelyek alapján a forint gyengülése esetén a felperest a szerződéskötéskor kalkulálthoz képest többletfizetési kötelezettség terheli, a felperes számára nem voltak világosak és érthetőek, következésképpen azok tisztességtelenek. Miután a fent kifejtettek szerint a felperes számára nem volt világos az ügyletből eredő árfolyamkockázat korlátlanúsága és realitása, az árfolyamkockázat reá telepítése teljes egészében tisztességtelen, vagyis a fogyasztó - a 93/13. EKG irányelv 6. cikkének (1) bekezdése alapján - egyáltalán nem kötelezhető az árfolyamkockázat viselésére.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerinti pontosítással a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alpereseket a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéletábra a felperes jogi képviselőjével felmerült, a32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése, (5)

bekezdése és 4/A. §-a alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének a megfizetésére.

A közbenső ítélet elleni fellebbezés esetében a pertárgy értéke nem határozható meg, ezért az illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján 48 000 Ft. Erre tekintettel az I. r. alperes az ezen összegen felül megfizetett 137 708 Ft illeték visszatérítésére jogosul az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján.

S z e g e d, 2019. október 16.

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Tolna András sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró